EURÓPSKA
KOMISIA

V Bruseli 26. 8. 2022
COM(2022) 424 final

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU, RADE A EURÓPSKEMU HOSPODÁRSKEMU A SOCIÁLNEMU VÝBORU

o vykonávaní nariadenia Rady (ES) č. 116/2009 z 18. decembra 2008 o vývoze tovaru kultúrneho charakteru

od 1. januára 2018 do 31. decembra 2020

Obsah

1. Zhrnutie 2
2. Úvod 3
3. Kontext nariadenia 4
3.1. Európsky kontext 4
3.2. Medzinárodný kontext 4
4. Vykonávanie nariadenia 5
4.1. Ciele a plnenie 5
4.2. Vymedzenie tovaru kultúrneho charakteru 7
4.3. Vekové prahy 8
4.4. Finančné prahy 8
4.5. Údaje o štandardných vývozných povoleniach 9
4.6. Špecifické a všeobecné otvorené povolenia 10
4.7. Výnimka z povinnosti získať vývoznú licenciu 11
4.8. Dôvody na odmietnutie žiadosti o vydanie licencie 12
4.9. Otázky týkajúce sa licencií 12
4.10. Zrušenie alebo odňatie licencií 13
4.11. Používanie elektronických systémov/databáz 13
4.12. Materiálne a ľudské zdroje 14
5. Závery a nevyriešené otázky 14
6. Prílohy 16
Tabuľka 1. Štandardné povolenia vydané členskými štátmi 16
Tabuľka 2. Špecifické otvorené povolenia v obehu 17
Tabuľka 3. Všeobecné otvorené povolenia v obehu 18
Tabuľka 4. Odmietnuté žiadosti o vydanie štandardného povolenia 19
Tabuľka 5. Prípady porušenia/nedodržania predpisov 20

1. ZHRNUTIE

V tejto správe sa posudzuje vykonávanie systému vývozných licencií na tovar kultúrneho charakteru, ktorý bol vytvorený nariadením (ES) č. 116/2009 o vývoze tovaru kultúrneho charakteru a vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 1081/2012.[1]

Správa vychádza najmä z údajov, ktoré poskytli členské štáty[2] v odpovediach na dotazník vzťahujúci sa na všetky aspekty vykonávania systému vývozných licencií. Správa sa vzťahuje na roky 2018 až 2020 vrátane. Údaje uvedené v prílohe sa vzťahujú na tri druhy vývozných licencií: štandardné povolenia, špecifické otvorené povolenia (opakovaný dočasný vývoz súkromnými osobami) a všeobecné otvorené povolenia (opakovaný dočasný vývoz múzeami alebo podobnými inštitúciami).

V správe sa uvádzajú aj informácie o súčasných iniciatívach a výzvach do budúcnosti, ako je zlepšenie spolupráce medzi orgánmi členských štátov, ktoré sa podieľajú na vykonávaní nariadenia, podpora spoločného výkladu ustanovení nariadenia členskými štátmi, identifikácia najlepších postupov príslušných a colných orgánov pri vyšetrovaní pôvodu tovaru kultúrneho charakteru a preskúmanie technických, finančných a právnych možností na využitie elektronických prostriedkov na vydávanie a kontrolu vývozných licencií, napríklad vytvorenia centralizovaného elektronického systému alebo prepojenia na tento systém, ktorý by mal spoločné rozhranie s vnútroštátnymi systémami colného konania.

[1] V článku 10 nariadenia (ES) č. 116/2009 sa vyžaduje, aby Komisia pravidelne predkladala Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru správu o vykonávaní uvedeného nariadenia.

[2] Keďže táto správa sa vzťahuje na obdobie, ktoré sa skončilo 31. decembra 2020, radí štatistiky zo Spojeného kráľovstva medzi štatistiky členských štátov EÚ. Od 1. januára 2021 sa v Spojenom kráľovstve s výnimkou Severného Írska prestali uplatňovať právne predpisy EÚ. Z tohto dôvodu budú správy vzťahujúce sa na budúce obdobia zahŕňať len štatistiky 27 členských štátov EÚ a štatistiky Spojeného kráľovstva, pokiaľ ide o Severné Írsko.

2. ÚVOD

Nariadením Rady (ES) č. 116/2009 o vývoze tovaru kultúrneho charakteru[3] (ďalej len „nariadenie“) sa vývoz určitého tovaru kultúrneho charakteru mimo colného územia Únie podmieňuje predložením vývoznej licencie a zabezpečuje sa, aby vývoz takéhoto tovaru podliehal jednotnej kontrole na vonkajších hraniciach Únie. V prílohe I je vymedzená vecná pôsobnosť nariadenia tým, že sú v nej uvedené kategórie tovaru kultúrneho charakteru, na ktoré sa uplatňuje, ako aj tým, že pre väčšinu uvedených kategórií sú stanovené prahové hodnoty pre vek a/alebo hodnotu.

Cieľom nariadenia je zosúladiť základnú zásadu voľného pohybu tovaru s ochranou národného kultúrneho bohatstva v historickom rámci vytvorenia vnútorného trhu v roku 1993, v rámci ktorého sa zrušili všetky vnútorné hranice medzi členskými štátmi.

Vývozné licencie vystavuje príslušný orgán posledného členského štátu, na území ktorého sa predmet kultúrnej hodnoty *„definitívne a zákonne nachádzal“*[4]. Vývozná licencia sa udeľuje alebo jej udelenie sa zamieta na základe zákonov a iných právnych predpisov uvedeného členského štátu. Colnými kontrolami sa potom zabezpečuje, že tovar kultúrneho charakteru môže opustiť colné územie Únie len vtedy, ak je k nemu priložená platná vývozná licencia.

S cieľom zabezpečiť jednotnosť vývozných licencií bolo potrebné stanoviť pravidlá upravujúce vyhotovenie, vydávanie a používanie tlačiva licencie. Vo vykonávacom nariadení (EÚ) č. 1081/2012[5] sa stanovujú tri druhy vývozných licencií (štandardné povolenie, špecifické otvorené povolenie a všeobecné otvorené povolenie), ak aj pravidlá ich uplatňovania. V niektorých členských štátoch – ale nie vo všetkých – je žiadateľ povinný na získanie vývoznej licencie zaplatiť poplatok. V právnych predpisoch určitých členských štátov sú zavedené ďalšie obmedzenia, napríklad povinnosť získať vnútroštátnu licenciu – ako aj vývoznú licenciu EÚ – na zákonný pohyb predmetov označených ako „národné kultúrne bohatstvo“ mimo územia štátu.

Aktualizované zoznamy príslušných orgánov členských štátov oprávnených vydávať vývozné licencie sú uverejnené v úradnom vestníku, a rovnako aj zoznam colných úradov oprávnených vybavovať vývozné formality[6].

V súlade s článkom 10 nariadenia sa vyžaduje, aby Komisia pravidelne predkladala Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru správu o vykonávaní nariadenia.

Táto správa je založená na informáciách vrátane štatistických údajov o používaní licencií, ktoré poskytli členské štáty v odpovediach na dotazník vzťahujúci sa na všetky aspekty vykonávania systému vývozných licencií, pričom vychádza aj z diskusií v rámci výboru pre tovar kultúrneho charakteru alebo expertnej skupiny pre colné otázky súvisiace s tovarom kultúrneho charakteru.

Keďže táto správa sa vzťahuje na obdobie, ktoré sa skončilo 31. decembra 2020, radí štatistiky zo Spojeného kráľovstva medzi štatistiky členských štátov EÚ. Od 1. januára 2021 sa v Spojenom kráľovstve s výnimkou Severného Írska prestali uplatňovať právne predpisy

[3] Nariadenie Rady (ES) č. 116/2009 z 18. decembra 2008 o vývoze tovaru kultúrneho charakteru (Ú. v. EÚ L 39, 10.2.2009, s. 1).
[4] Článok 2 ods. 2.
[5] Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 1081/2012 z 9. novembra 2012 k nariadeniu Rady (ES) č. 116/2009 o vývoze tovaru kultúrneho charakteru (Ú. v. EÚ L 324, 22.11.2012, s. 1).
[6] Najaktuálnejšie zoznamy boli uverejnené v Ú. v. EÚ C 71, 24.2.2018, s. 5 a Ú. v. EÚ C 184, 12.5.2021, s. 13.

EÚ. Z tohto dôvodu budú správy vzťahujúce sa na budúce obdobia zahŕňať len štatistiky 27 členských štátov EÚ a Spojeného kráľovstva, pokiaľ ide o Severné Írsko.

3. KONTEXT NARIADENIA

3.1. Európsky kontext

Systém zavedený nariadením na úrovni EÚ dopĺňa ďalšie nástroje a iniciatívy zamerané na ochranu kultúrnych statkov. Najrelevantnejšia z nich je smernica 2014/60/EÚ o navrátení predmetov kultúrnej hodnoty nezákonne vyvezených z územia členského štátu[7]. Smernica umožňuje navrátenie všetkých predmetov kultúrnej hodnoty, ktoré členský štát označí za národné kultúrne bohatstvo, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu. Na tento účel sa od ústredných orgánov zodpovedných za uplatňovanie smernice v členských štátoch vyžaduje, aby spolupracovali a aby si prostredníctvom informačného systému o vnútornom trhu (IMI) vymieňali informácie o nezákonne vyvezených predmetoch kultúrnej hodnoty.

Ďalším dôležitým doplnkom nariadenia je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/880 o vstupe a dovoze tovaru kultúrnej hodnoty[8]. Týmto novým nástrojom sa stanovujú pravidlá a podmienky pre dočasný alebo trvalý dovoz do Únie takého tovaru kultúrneho charakteru, ktorý bol vytvorený alebo objavený v tretích krajinách. Typológia nariadenia (EÚ) 2019/880 bola vzhľadom na jeho zahraničnoobchodný rozmer inšpirovaná predovšetkým Dohovorom UNESCO o opatreniach na zákaz a zamedzenie nedovolenému dovozu, vývozu a prevodu vlastníctva kultúrnych statkov z roku 1970[9].

Nariadenie o dovoze bolo nedávno doplnené prijatím vykonávacích ustanovení[10], ktorými sa stanovujú podrobné podmienky pre dovozné licencie a vyhlásenia dovozcu a pre vývoj, prevádzku, údržbu a používanie centralizovaného elektronického systému (ďalej len „systém ICG“) na uchovávanie a výmenu informácií medzi orgánmi členských štátov a splnenie formalít hospodárskymi subjektmi v prostredí bez dokladov v papierovej forme. Systém ICG sa má uviesť do prevádzky na dovozné účely najneskôr do 28. júna 2025.

Napokon v dvoch súvisiacich *ad hoc* opatreniach Únie – v nariadení Rady (ES) č. 1210/2003[11] a v nariadení Rady (EÚ) č. 36/2012[12] – sa zakazuje obchodovanie s tovarom kultúrneho charakteru s Irakom a so Sýriou.

3.2. Medzinárodný kontext

Na medzinárodnej úrovni je najdôležitejším nástrojom, pokiaľ ide o vývoz tovaru kultúrneho charakteru, Dohovor UNESCO o opatreniach na zákaz a zamedzenie nedovolenému dovozu,

[7] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/60/EÚ z 15. mája 2014 o navrátení predmetov kultúrnej hodnoty nezákonne vyvezených z územia členského štátu a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1024/2012 (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 159, 28.5.2014, s. 1).

[8] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/880 zo 17. apríla 2019 o vstupe a dovoze tovaru kultúrnej hodnoty (Ú. v. EÚ L 151, 7.6.2019, s. 1).

[9] Paríž, 14. novembra 1970.

[10] Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) 2021/1079 z 24. júna 2021, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá vykonávania určitých ustanovení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/880 o vstupe a dovoze tovaru kultúrnej hodnoty (Ú. v. EÚ L 234, 2.7.2021, s. 67).

[11] Nariadenie Rady (ES) č. 1210/2003 zo 7. júla 2003 o niektorých osobitných obmedzeniach hospodárskych a finančných vzťahov s Irakom, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 2465/96 (Ú. v. EÚ L 169, 8.7.2003, s. 6).

[12] Nariadenie Rady (EÚ) č. 36/2012 z 18. januára 2012 o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na situáciu v Sýrii, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 442/2011 (Ú. v. EÚ L 16, 19.1.2012, s. 1).

vývozu a prevodu vlastníctva kultúrnych statkov z roku 1970. Zmluvnými stranami uvedeného dohovoru je v súčasnosti 141 štátov a ratifikovalo ho 26 členských štátov EÚ.

4. VYKONÁVANIE NARIADENIA

4.1. Ciele a plnenie

Celkovo sa členské štáty domnievajú, že prostredníctvom nariadenia sa podarilo dosiahnuť jeho ciele. Boli však identifikované aj oblasti, v ktorých je potrebné docieliť zlepšenie.

Konkrétne v oblasti boja proti nedovolenému obchodovaniu s tovarom kultúrneho charakteru bolo nariadenie pomerne účinné. Ako upozornil jeden členský štát, významným účinkom nariadenia je rastúce povedomie inštitúcií správy kultúrneho dedičstva, ako aj zákonného obchodu s umením a zberateľov umenia o tom, že je dôležité mať dostatok informácií o pôvode tovaru kultúrneho charakteru pred jeho nadobudnutím alebo uvedením na trh. Predmety, ktoré sa vyviezli bez licencie EÚ – napriek tejto povinnosti – strácajú trhovú hodnotu a ťažšie sa s nimi obchoduje prostredníctvom zákonného obchodu s umením.

Podľa toho istého členského štátu je zákonný trh s umením stále zdržanlivý, pokiaľ ide o poskytovanie úplných informácií o pôvode príslušným orgánom v prípade tovaru kultúrneho charakteru, ktorý sa už predal žiadateľovi o vývoznú licenciu.

Niekoľko členských štátov poukazuje na to, že ich vnútroštátne právne predpisy v oblasti kultúrneho dedičstva majú širší rozsah pôsobnosti ako nariadenie, a preto určité druhy tovaru kultúrneho charakteru nie sú chránené. V tejto súvislosti treba poznamenať, že zatiaľ čo vecná pôsobnosť nariadenia bola v danom čase koncipovaná ako spoločný menovateľ vnútroštátnych ustanovení a môže byť užšia ako skupina chránených druhov tovarov niektorých členských štátov, nariadením sa zabezpečuje dodatočná ochrana tovaru kultúrneho charakteru, ktorú vnútroštátne právne predpisy nemôžu poskytnúť.

Konkrétne vzhľadom na neexistenciu vnútorných hraníc v Únii by tovar z jedného členského štátu mohol napriek zákazom na vnútroštátnej úrovni opustiť jeho územie a legálne sa vyviezť z Únie cez územie iného členského štátu, v ktorom sa zákazy prvého členského štátu neuplatňujú. Vecná pôsobnosť určitých vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kultúrneho dedičstva teda môže byť komplexnejšia, ale tieto právne predpisy nemôžu chrániť tovar kultúrneho charakteru členského štátu, ktorý sa vyváža mimo jeho územia, tak, ako to umožňuje nariadenie.

V podobnej súvislosti určité členské štáty vyjadrili názor, že nariadenie dostatočne nezabezpečuje jednotnosť pravidiel ochrany kultúrneho dedičstva v rámci Únie. Vnútroštátne právne predpisy tvoria základ, na ktorom sa vývozné licencie udelia alebo neudelia. V tomto zmysle môže byť vývoz tovaru kultúrneho charakteru, ktorý patrí do určitej kategórie podľa prílohy I, povolený v členskom štáte A, takže licencia by tam bola udelená, ale nie v členskom štáte B, v ktorom by bolo vydanie licencie zamietnuté. Ide o normálny stav, ktorý nemožno zmeniť, pretože otázky týkajúce sa kultúry patria do výlučnej právomoci členských štátov. Únia preto nemohla takéto ustanovenia harmonizovať a diktovať, ktoré druhy tovaru kultúrneho charakteru by mali označiť za *„národné kultúrne bohatstvo, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu“*[13].

Viaceré členské štáty spomenuli aj otázku prahových hodnôt ako potenciálneho prostriedku na zlepšenie účinnosti nariadenia (pozri v tejto súvislosti oddiel 4.4).

[13] Článok 36 ZFEÚ.

V tomto kole konzultácií členské štáty zopakovali potrebu lepšej vzájomnej informovanosti o vnútroštátnych právnych predpisoch v oblasti kultúrneho dedičstva, aby mohli príslušné orgány zodpovedné za vydávanie licencií účinnejšie bojovať proti nedovolenému obchodovaniu. Treba však poznamenať, že pomerne veľa členských štátov nemá svoje právne predpisy k dispozícii online, čo doteraz bránilo útvarom Komisie vytvoriť online prehľad s hypertextovými odkazmi na tieto právne predpisy pre potreby správnych orgánov iných členských štátov a vývozcov.

V súvislosti s budúcim rozšírením systému ICG, ktorým sa budú digitalizovať aj vývozné licencie podľa nariadenia (ES) č. 116/2009, by sa mohol doplniť prehľad so základnými informáciami o vnútroštátnych ustanoveniach členských štátov, ako to bude v prípade zákonov a iných právnych predpisov tretích krajín. Medzitým by sa útvary Komisie mohli pokúsiť pridať na webovú stránku o tovare kultúrneho charakteru na serveri Europa informácie o právnych predpisoch členských štátov (ak nie sú uverejnené online na vnútroštátnej úrovni, súbor PDF s právnym textom).

Medzi ďalšie prostriedky na zlepšenie celkového fungovania nariadenia, ktoré identifikovali členské štáty, patrí usmernenie týkajúce sa výkladu výrazu „zákonne a definitívne sa nachádzať“, na základe ktorého sa určuje členský štát, ktorý je príslušný na vydanie vývoznej licencie[14]. Týmto spôsobom by sa zabránilo tomu, že nečestní obchodníci dočasne premiestnia tovar kultúrneho charakteru do iného členského štátu len preto, aby o vydanie licencie požiadali v inom členskom štáte, ako je členský štát, ktorý daný predmet označil za národné kultúrne bohatstvo a chráni ho ako národné kultúrne bohatstvo. Doteraz sa nevyskytli žiadne podnety[15], ktoré by boli podané na Súdny dvor Európskej únie, ktorý jediný má právomoc poskytnúť autentický výklad týchto pojmov, takže pretrvávajú rozdiely v spôsobe, akým ich orgány verejnej správy a zainteresované strany chápu a uplatňujú.

Projektová skupina, ktorá bola vytvorená v roku 2017 s cieľom preskúmať pracovné metódy v členských štátoch, ktoré sa používajú na vyšetrenie pôvodu tovaru kultúrneho charakteru, a s cieľom identifikovať najlepšie postupy a poskytnúť praktické rady, pokiaľ ide o vydávanie licencií a colné kontroly, úspešne dokončila svoju prácu a v roku 2020 predložila svoju správu a usmerňovacie dokumenty expertnej skupine pre colné otázky týkajúce sa tovaru kultúrneho charakteru.

---

[14] Na Súdny dvor Európskej únie zatiaľ neboli podané žiadne súvisiace podnety a v dôsledku toho neexistuje osobitné vymedzenie týchto dvoch pojmov.

[15] Hoci v tejto veci príslušná judikatúra Súdneho dvora Európskej únie neexistuje, nedávno bol podaný podnet na Najvyšší súd Spojeného kráľovstva. Súd bol požiadaný, aby určil, či bola maľba „zákonne“ odoslaná do Spojeného kráľovstva z iného členského štátu (z Talianska), a teda či *Arts Council England* (Rada pre umenie Anglicka, ďalej len „rada pre umenie“) bola oprávnená udeliť žiadateľovi licenciu na jej vývoz z Európskej únie v zmysle článku 2 ods. 2 písm. b) nariadenia. Rada pre umenie odmietla vydať vývoznú licenciu na to, aby sa maľba mohla v roku 2015 vyviezť z EÚ.
Prvé prejednanie podnetu sa konalo v roku 2018 pred sudkyňou Carrovou, ktorá potvrdila zamietnutie rady pre umenie a rozhodla, že:
i) pojem „zákonný“ sa mal „posudzovať vzhľadom na právne predpisy členského štátu odoslania, v tomto prípade Talianska“ (v bode 64) s prihliadnutím na jazyk, štruktúru a účel koordinačných pravidiel EÚ (v bodoch 57 – 63);
ii) táto požiadavka talianskeho práva nebola v rozpore s právom EÚ o voľnom pohybe tovaru, ktoré členským štátom priznáva značnú mieru voľnej úvahy pri ochrane ich národného kultúrneho bohatstva (body 87 – 94).
http://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Admin/2018/1822.html.
Bolo povolené podať opravný prostriedok a odvolací súd v roku 2020 vec zamietol:
https://www.blackstonechambers.com/documents/883/R_Simonis_v_Arts_Council_England.docx.
Následne bola podaná sťažnosť na najvyšší súd, ale aj tá bola zamietnutá:
http://www.supremecourt.uk/docs/permission-to-appeal-2021-01-2021-02.pdf (pozri stranu 3).

Skupina sa okrem iného pokúsila vymedziť pojem „pôvod“, t. j. údaje, ktoré by mal príslušný orgán od žiadateľa požadovať o predmete, ktorý sa má vyviezť, aby mohol rozhodnúť o udelení licencie. V tejto súvislosti skupina dospela k záveru, že pôvod tovaru kultúrneho charakteru možno vymedziť ako „históriu a vlastníctvo predmetu od jeho nálezu alebo vytvorenia až po súčasnosť, na základe ktorých sa určuje pravosť a vlastníctvo“.

4.2. Vymedzenie tovaru kultúrneho charakteru

V nariadení nie je vymedzené, čo je tovar kultúrneho charakteru. Namiesto toho je v prílohe I uvedených 15 kategórií tovaru, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti nariadenia. Pri väčšine kategórií sú uvedené prahové hodnoty pre vek a hodnotu. Prevláda všeobecný názor, že rámec stanovený v prílohe I je primeraný.

Pokiaľ ide o chápanie presného rozsahu kategórií uvedených v prílohe I, v tomto kole konzultácií sa zistili osobitné ťažkosti – uvádzané už aj v predchádzajúcich správach –, ktoré súvisia s tým, že členské štáty nejednotne interpretujú určité druhy tovaru kultúrneho charakteru:

- staroveké mince,
- čo je zahrnuté medzi zbierky predmetov, na rozdiel od jednotlivých vzoriek, v kategórii 13 písm. b),
- klasifikácia liturgických ikon ako maľby alebo ako súčasti pamiatok[16],
- či zoznam určitých druhov tovaru v kategórii 15 písm. a) je vyčerpávajúci alebo orientačný,
- spárovanie konkrétnej kategórie s príslušným nomenklatúrnym zatriedením tovaru (číselný znak KN).

Útvary Komisie sústavne podporujú dialóg a výmenu názorov medzi členskými štátmi o týchto otázkach, a to aj v rámci projektovej skupiny pre „výklad kategórií“ zloženej zo zástupcov členských štátov (od roku 2013 do roku 2017), ktorá mala úlohu zozbierať prevládajúce názory, pokiaľ ide o výklad jednotlivých kategórií tovaru kultúrneho charakteru, a ktorá zistila hlavné rozdiely medzi členskými štátmi v uvedených otázkach.

Treba takisto poznamenať, že pokiaľ ide o klasifikáciu liturgických ikon, objasnenia v novom nariadení (EÚ) 2019/880 o dovoze tovaru kultúrnej hodnoty by mali túto otázku vyriešiť (liturgické ikony a sochy sú súčasťami náboženských pamiatok).

Pokiaľ ide o spárovanie konkrétnej kategórie tovaru kultúrneho charakteru s príslušným nomenklatúrnym zatriedením tovaru, zdá sa, že existujú dva druhy problémov.

Prvý sa týka tovaru kultúrneho charakteru, ktorý je zatriedený do 97. kapitoly kombinovanej nomenklatúry EÚ. Daná kapitola obsahuje len veľmi málo prvkov členenia a pod rovnakú nomenklatúrnu položku zaraďuje viacero odlišných kategórií tovaru kultúrneho charakteru. V dôsledku toho je v jednotlivých prípadoch ťažké určiť uplatniteľný colný kód, a teda kategóriu, do ktorej by mal byť tovar kultúrneho charakteru zaradený na účely nariadenia a/alebo nomenklatúrneho zatriedenia tovaru, pod ktorým by mal byť deklarovaný na colnici. Svetová colná organizácia (WCO), ktorá je zodpovedná za zoznam colných sadzieb na

[16] Hlavný praktický rozdiel je v tom, že na maľby (kategória 3) sa vzťahuje prahová hodnota 150 000 EUR, zatiaľ čo v prípade súčastí pamiatok (kategória 2) je nutné získať vývoznú licenciu bez ohľadu na trhovú hodnotu. Treba však poznamenať, že objasnenia v novom nariadení (EÚ) 2019/880 o dovoze tovaru kultúrnej hodnoty by mali túto otázku vyriešiť, najmä pokiaľ ide o klasifikáciu liturgických ikon (liturgické ikony a sochy sú súčasťami náboženských pamiatok).

medzinárodnej úrovni, nedávno oznámila zámer vytvoriť viac prvkov členenia pre 97. kapitolu, čo, dúfajme, tento problém vyrieši.

Ďalší problém vyplýva z pravidelných zmien harmonizovaného systému opisu a číselného označovania tovaru (ďalej len „HS“), z ktorého vychádza kombinovaná nomenklatúra EÚ, na medzinárodnej úrovni. Od nadobudnutia účinnosti nariadenia v roku 1993 došlo k mnohým následným zmenám HS, v dôsledku čoho sa určité colné kódy uvedené v prílohe I k nariadeniu medzitým zmenili a niekedy je zložité len v závislosti od opisu kategórie uvedeného v danej prílohe zistiť, ktorý z nich je pre danú kategóriu tovaru kultúrneho charakteru vhodný.

Pokiaľ ide o vypracovanie usmernení pre výklad kategórií, aj keby sa na týchto usmerneniach členské štáty dohodli – čo sa v minulosti nie vždy podarilo – stále by neboli právne záväzné, a preto by zainteresovaným stranám nemohli zabezpečiť právnu istotu. Iba Súdny dvor Európskej únie môže vykladať právne predpisy EÚ a, ako už bolo uvedené, Súdny dvor zatiaľ nemal príležitosť rozhodovať o žiadnej z týchto otázok. Napriek tomu by podľa členských štátov mohlo byť aj tak užitočné zohľadniť značné množstvo práce, ktorú vykonala skupina pre „výklad kategórií“, napr. jej analýzu a závery, pri budúcej revízii nariadenia a prílohy I k nemu.

4.3. Vekové prahy

Vekové prahy stanovené v nariadení v prípade určitých kategórií tovaru kultúrneho charakteru považuje väčšina členských štátov za primerané.

Niekoľko členských štátov zastáva názor, že vekové prahy sú na to, aby zahŕňali a chránili všetky predmety, ktoré sú na ich vlastnom území označené ako „národné kultúrne bohatstvo“, príliš vysoké. Na druhej strane niektoré ďalšie členské štáty považujú vekové prahy za príliš nízke, najmä v prípade kategórií bez prahovej hodnoty (napr. archívy; rukopisy), keď sa od colných a príslušných orgánov môže požadovať, aby vybavili obrovské množstvo sériovo vyrábaných súčasných predmetov, ktoré, hoci technicky patria do rozsahu pôsobnosti nariadenia, a teda sa na ne vzťahujú licenčné predpisy, by sa vo všeobecnosti nepovažovali za predmety „*významné pre archeológiu, prehistóriu, históriu, literatúru, umenie alebo vedu*“[17].

Keďže v nariadení neexistuje vymedzenie pojmu „tovar kultúrneho charakteru“ – ako je vymedzenie pojmu stanovené v článku 1 Dohovoru UNESCO z roku 1970 –, akýkoľvek predmet, ktorý spĺňa technické kritériá veku a/alebo hodnoty, bez ohľadu na to, či má skutočný kultúrny význam, môže patriť do rozsahu pôsobnosti nariadenia a musí byť v súvislosti s ním na zákonný vývoz z územia Únie vydaná vývozná licencia.

4.4. Finančné prahy

Pokiaľ ide o **prahové hodnoty** pre tovar kultúrneho charakteru stanovené v prílohe I oddiele B k nariadeniu, značný počet členských štátov ich považuje za pomerne vysoké, zatiaľ čo malá časť členských štátov sa domnieva, že by sa mali ešte zvýšiť.

Jeden členský štát, ktorý je zástancom zvýšenia prahových hodnôt v prílohe I oddiele B, poukázal na to, že minimálne hodnoty neboli od prijatia pôvodného nariadenia revidované (okrem pridania osobitnej peňažnej prahovej hodnoty pre akvarely, gvaše a pastely v roku 1996), a navrhol, aby sa prehodnotili na základe článku 10 ods. 2 druhého pododseku s cieľom zohľadniť infláciu.

[17] Vymedzenie tovaru kultúrnej hodnoty v Dohovore UNESCO z roku 1970, článok 1.

Iné členské štáty, ktoré sa vyslovili v prospech zníženia prahových hodnôt, odporúčajú použiť mechanizmus kompenzácie, aby sa zohľadnili výkyvy výmenného kurzu, ako aj „koeficient krajiny“, v snahe zohľadniť rozdiely medzi predajnými cenami na trhu s umením v členských štátoch. Ako uvádza jeden z týchto členských štátov, mnohé predmety, ktoré sú vystavené a sú súčasťou stálych zbierok v múzeách, by nepatrili do rozsahu pôsobnosti nariadenia výhradne z dôvodu jeho vysokých prahových hodnôt – napriek tomu, že tieto predmety sú jasne označené ako národné kultúrne bohatstvo s historickým a kultúrnym významom.

4.5. Údaje o štandardných vývozných povoleniach

Členské štáty v rokoch 2018 až 2020 vydali 44 138 štandardných povolení (v tabuľke 1 v prílohe sú uvedené ročné údaje).

Štandardné povolenia podľa členských štátov v rokoch 2018 až 2020

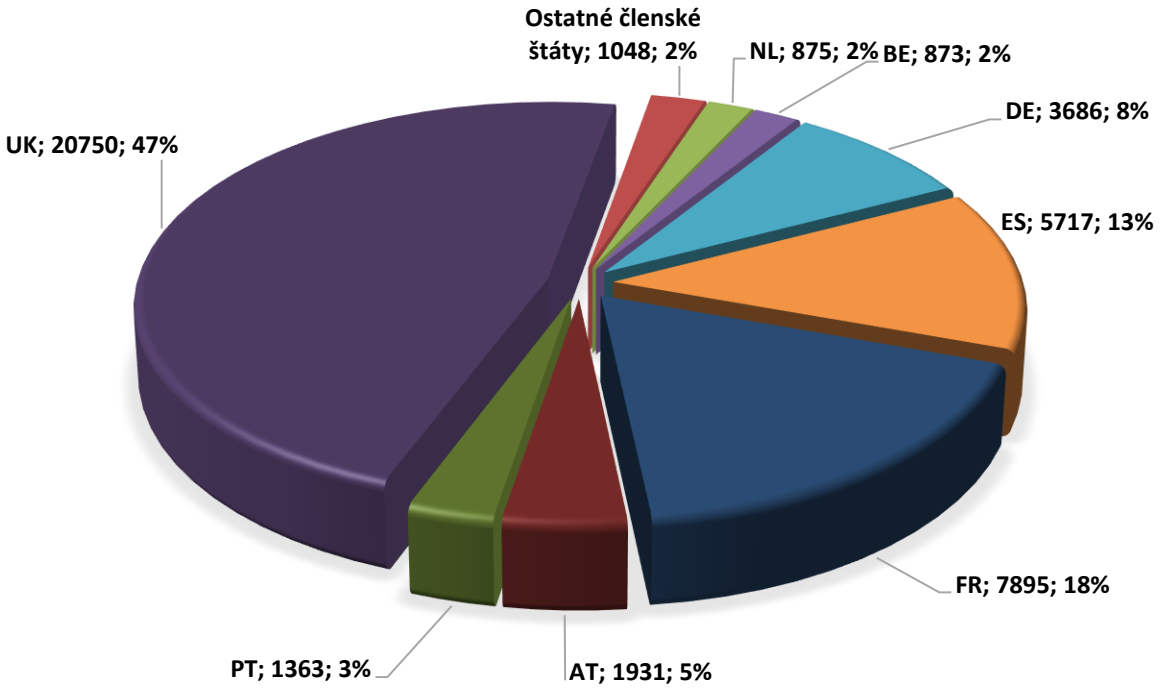

Hlavné kategórie, v ktorých žiadatelia vo vykazovanom období žiadali o vydanie licencie, boli tieto (v zostupnom poradí): umelecké diela (maľby, mozaiky, akvarely a gvaše, rytiny, sochy), archeologické statky (zväčša dočasný vývoz na účely výstav); prvotlače, rukopisy a mapy; predmety numizmatického významu (mince), po ktorých nasledujú rôzne druhy starožitností patriacich do kategórie 15, ako sú šperky, hudobné nástroje, nábytok, nástenné hodiny, zbrane, hračky, koberce atď. (zväčša na definitívny vývoz). Niekoľko členských štátov uviedlo významný pokles vývozu určitých kategórií (napr. malieb) počas roka 2020, ktorý prisudzujú pandémii ochorenia COVID-19. Podľa členských štátov bol však v tom

istom období zaznamenaný výrazný nárast počtu vnútroštátnych licencií („na voľný pohyb“), čo naznačuje nárast dopytu na trhu Únie.

4.6. Špecifické a všeobecné otvorené povolenia

Špecifické otvorené povolenia možno vydať v prípade konkrétneho tovaru kultúrneho charakteru, ktorý bude **dočasne pravidelne vyvážaný súkromnou osobou** (článok 10 vykonávacieho nariadenia). V rokoch 2018 až 2020 bolo vydaných 3 828 špecifických otvorených povolení (v tabuľke 2 v prílohe sú uvedené ročné údaje). Asi polovica členských štátov uviedla, že tieto povolenia nevydáva. Členské štáty, ktoré vydávajú špecifické otvorené povolenia, ich vydávajú najmä v prípade hudobných nástrojov, ktoré sa vyvážajú na účely umeleckých predstavení, alebo v prípade starožitných dopravných prostriedkov, ktoré sa vyvážajú na účely výstav.

Vo vykazovanom období všetky členské štáty okrem dvoch vydali pomerne málo týchto povolení.

Špecifické otvorené povolenia v obehu podľa členských štátov v rokoch 2018 až 2020

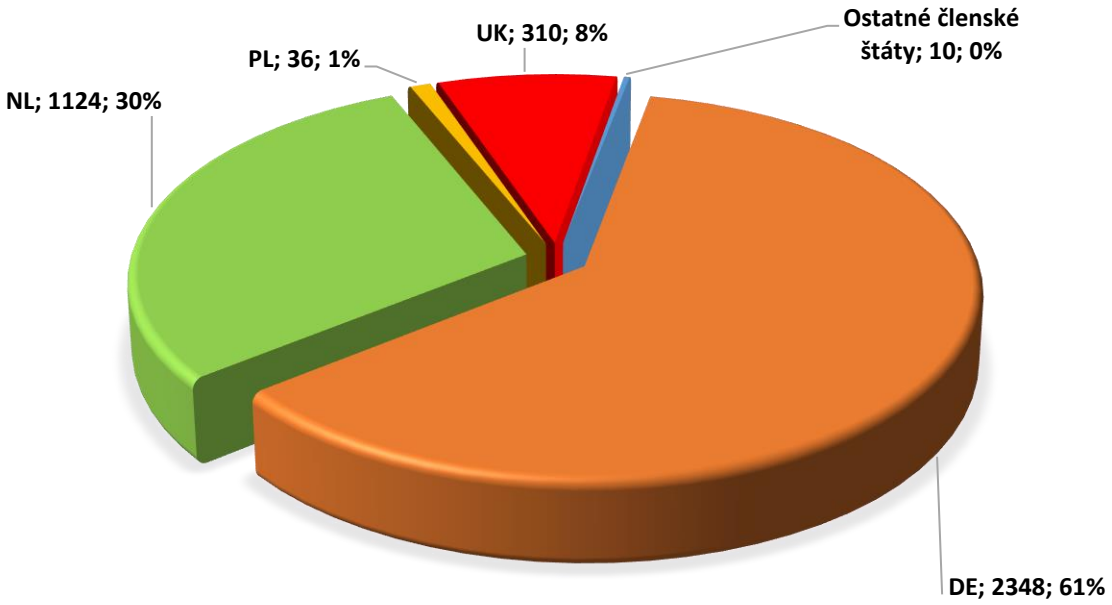

Maximálne obdobie platnosti špecifických otvorených povolení je vo vykonávacom nariadení stanovené na päť rokov. Väčšina členských štátov, ktoré vydávajú tieto povolenia, uplatňuje tento limit; existuje však niekoľko výnimiek, keď maximálna dĺžka platnosti nie je špecifikovaná, alebo je kratšia (1 až 3 roky). Počas obdobia platnosti je opakovaný vývoz uvedených predmetov povolený.

Všeobecné otvorené povolenia (článok 13 vykonávacieho nariadenia) umožňujú **múzeám a podobným inštitúciám** dočasný pravidelný vývoz tovaru kultúrneho charakteru. V rokoch 2018 až 2020 bolo vydaných 1 727 všeobecných otvorených povolení (v tabuľke 3 v prílohe sú uvedené ročné údaje). Maximálne obdobie platnosti týchto povolení je takisto stanovené na päť rokov. Väčšina členských štátov, ktoré vydávajú tieto povolenia, uplatňuje kratší limit. Dĺžka platnosti spravidla závisí od poistného krytia alebo potreby výpožičky alebo výstavy.

Všeobecné otvorené povolenia v obehu podľa členských štátov v rokoch 2018 až 2020

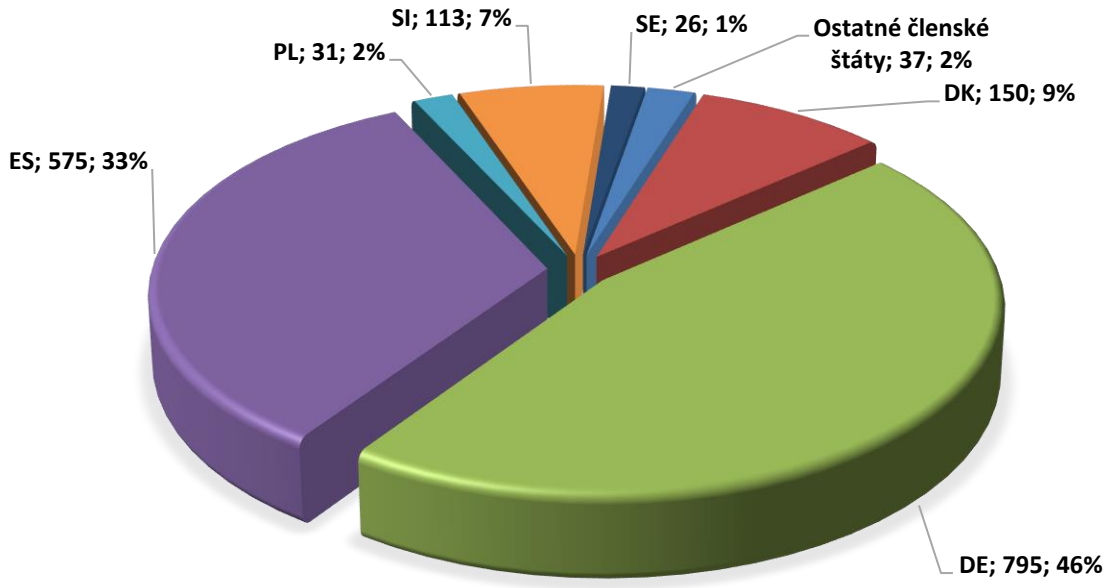

4.7. Výnimka z povinnosti získať vývoznú licenciu

Táto výnimka na základe článku 2 ods. 2 nariadenia umožňuje členským štátom nevyžadovať vývoznú licenciu v prípade predmetov kategórie 1 prvej a druhej zarážky, ak sa takéto predmety považujú za predmety menšieho archeologického alebo vedeckého významu.

V predchádzajúcich vykazovaných obdobiach len jeden členský štát uviedol, že toto ustanovenie využil. Počas súčasného vykazovaného obdobia však dva ďalšie členské štáty uviedli, že oslobodili archeologické predmety menšieho významu od povinnosti získať licenciu. Zdá sa, že kritérium použité na určenie „menšieho významu“ vychádza z druhu predmetov, najmä z toho, či ide o predmety, ktoré sa v minulosti vyrábali vo veľkom počte a sú takmer identické (napr. staroveké mince), alebo či ide o predmety, ktoré boli

„vystavené“ už mnoho rokov, a preto ich už nemožno považovať za „***priamy** produkt vykopávok*“.

4.8. Dôvody na odmietnutie žiadosti o vydanie licencie

Podobne ako v predchádzajúcich vykazovaných obdobiach sú prípady odmietnutia žiadosti o vydanie vývoznej licencie pomerne zriedkavé. S výnimkou Spojeného kráľovstva, ktoré predstavuje dve tretiny trhu s umením EÚ a ktoré uviedlo 14 odmietnutí, väčšina ostatných členských štátov v priemere odmietla menej ako jednu žiadosť/rok v rámci vykazovaného obdobia. Niekoľko členských štátov uvádza, že počas vykazovaného obdobia neodmietli žiadnu žiadosť, a dva členské štáty dokonca uvádzajú, že nikdy neodmietli žiadosť o licenciu.

Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré sa žiadosti odmietli, okrem označenia predmetu ako národné kultúrne bohatstvo, ktorého vývoz je zakázaný, častejšie uvádzanými dôvodmi sú, že hospodársky subjekt nepredložil žiadosť správnemu príslušnému orgánu členského štátu; že žiadateľ odmietol poskytnúť alebo inak neposkytol požadované informácie o zákonnom pôvode; že predmet je falzifikát; že predmet nepatrí do rozsahu pôsobnosti nariadenia alebo že žiadateľ nezískal požadovanú vnútroštátnu licenciu na voľný pohyb.

Pokiaľ ide o posledný dôvod odmietnutia, v právnych predpisoch niektorých členských štátov sa vyžaduje, aby vývozca okrem vývoznej licencie EÚ získal aj vnútroštátnu licenciu na „voľný pohyb“, ktorou sa povoľuje vývoz tovaru kultúrneho charakteru z územia štátu. V prípade právnych predpisov niektorých členských štátov, v ktorých sa stanovujú vnútroštátne licencie na „voľný pohyb“, sa o vývoznú licenciu EÚ musí požiadať buď súčasne, alebo v stanovenej lehote po vydaní vnútroštátnej licencie na „voľný pohyb“, t. j. získanie vnútroštátnej licencie je podmienkou a predpokladom pre udelenie vývoznej licencie EÚ.

4.9. Otázky týkajúce sa licencií

Fotografie. Je veľmi dôležité, aby súčasťou žiadosti o vydanie licencie boli aj fotografie, pretože umožňujú colným orgánom pri kontrole vývoznej licencie daný predmet identifikovať. Všetky členské štáty vyžadujú fotografie v prípade definitívneho vývozu, pričom sa osobitný dôraz kladie na vývoz zbierok, na ktoré sa vzťahuje jediná licencia. Určité členské štáty robia výnimky v prípade dočasného vývozu alebo predmetov s nízkou hodnotou/významom (napr. v prípade zbierok kníh alebo predmetov, ktoré nie sú označené osobitnými označeniami).

Vracanie výtlačku č. 3. V článku 5 vykonávacieho nariadenia sa stanovuje, že výtlačok č. 3[18] tlačiva vývoznej licencie má colný úrad výstupu vrátiť vydávajúcemu príslušnému orgánu, aby sa potvrdilo, že sa vývoz skutočne zrealizoval a že sa licencia použila. Členské štáty však uvádzajú, že sa takto vo všetkých prípadoch nepostupuje.

Len dva členské štáty, ktoré vyvinuli a používajú elektronický systém na vydávanie vývozných licencií, dokážu overiť, či boli použité všetky licencie, keďže ich systém je napojený na colný systém. Aj v týchto prípadoch je overovanie zložité, ak tovar kultúrneho charakteru opúšťa Úniu cez územie iného členského štátu. Používanie centralizovaného systému elektronického udeľovania licencií s prepojením na colné informačné systémy – ako je ten, ktorý sa v súčasnosti vyvíja na účely nariadenia o dovoze – členské štáty vo všeobecnosti považujú za ideálne riešenie tohto problému.

[18] Tlačivo pozostáva z troch výtlačkov: výtlačok č. 1 tvorí žiadosť, výtlačok č. 2 je určený pre držiteľa licencie a výtlačok č. 3 sa má vrátiť vydávajúcemu orgánu, keď tovar kultúrneho charakteru opustí Úniu.

4.10. Zrušenie alebo odňatie licencií

Zhruba v polovici členských štátov platia právne predpisy, ktoré umožňujú odňať alebo zrušiť licencie po ich vydaní, buď prostredníctvom osobitných ustanovení týkajúcich sa tovaru kultúrneho charakteru, alebo na základe všeobecného správneho práva, v ktorom sa ukladá povinnosť zrušiť administratívny akt, ktorý bol založený na zavádzajúcich alebo nepravdivých informáciách. Počas vykazovaného obdobia pristúpil k odňatiu (jednej) vývoznej licencie len jeden členský štát. Iný členský štát uviedol, že pristúpil k odňatiu 13 vnútroštátnych licencií na „voľný pohyb“, ktoré sú v uvedenom členskom štáte podmienkou udelenia vývoznej licencie EÚ.

4.11. Používanie elektronických systémov/databáz

Ako už bolo uvedené (pozri oddiel 3.1), útvary Komisie aktuálne vyvíjajú centralizovaný elektronický systém na splnenie formalít a na administratívnu spoluprácu v kontexte nariadenia 2019/880, tzv. systém ICG pre dovoz tovaru kultúrneho charakteru. Keďže sa očakáva, že tento systém uľahčí kontroly a prispeje k boju proti nedovolenému obchodovaniu s tovarom kultúrneho charakteru pochádzajúcim z tretích krajín, považovalo sa za vhodné vynaložiť rovnaké úsilie a poskytnúť rovnakú ochranu aj tovaru kultúrneho charakteru európskeho pôvodu. Útvary Komisie preto dbali na to, aby sa systém ICG navrhol tak, aby sa mohol – s potrebnými úpravami – používať v budúcnosti aj na účely systému vývozných licencií Únie.

Čoraz viac členských štátov digitalizovalo alebo v súčasnosti digitalizuje svoj systém vývozných licencií. V určitých členských štátoch možno žiadosť vyplniť a podať elektronicky (napr. vyplnením aktívneho formulára vo formáte PDF online), ale podpis žiadosti a následné vydanie samotnej vývoznej licencie sa stále uskutočňuje v papierovej podobe. Dôvodom sú ustanovenia vykonávacieho aktu, ktorým sa ukladá používanie papierovej licencie.

V tejto súvislosti treba takisto poznamenať, že vnútroštátna právna úprava vo viacerých členských štátoch v súčasnosti stanovuje právo občanov podávať subjektom verejného sektora žiadosti v elektronickej forme online. Týka sa to všetkých druhov žiadostí, nielen tých, ktoré súvisia s vývozom tovaru kultúrneho charakteru, a vzniká tak zodpovedajúca povinnosť orgánov verejnej správy vyvinúť vhodné IT platformy a systémy, aby mohli digitalizovať svoje postupy a prijímať elektronické žiadosti od žiadajúcich občanov. Niekoľko členských štátov preto vyvinulo takéto vnútroštátne elektronické systémy na spracúvanie vývozných licencií Únie aj vnútroštátnych licencií na voľný pohyb, t. j. licencií na pohyb tovaru kultúrneho charakteru v rámci Únie.

Digitálny systém EÚ pre vývozné licencie prináša početné, ako aj zjavné výhody: lepšia spolupráca a komunikácia medzi colnými orgánmi a príslušnými kultúrnymi orgánmi na vnútroštátnej úrovni, ako aj na úrovni Únie; lepšie monitorovanie používania licencií, najmä ak sa colný úrad výstupu nachádza v inom členskom štáte ako ten, ktorý vydal licenciu; prepojenie na colné informačné systémy cez prostredie centrálneho elektronického priečinka EÚ pre colníctvo; uľahčenie obchodu pre vývozcov; väčšia jednotnosť pri vykonávaní nariadenia; rýchlejšie splnenie formalít v prostredí bez dokladov v papierovej forme a účinná prevencia falšovania – a mnohé iné, takže prevažná väčšina členských štátov jednoznačne podporuje digitalizáciu. Dva členské štáty však vyjadrili určité obavy v súvislosti s používaním centralizovaného elektronického systému rovnakého druhu, ako je systém, ktorý sa aktuálne vyvíja na účely dovozu.

Dotknuté členské štáty konkrétne poukázali na to, že vnútroštátne systémy alebo databázy, ktoré v súčasnosti používajú, sú prispôsobené ich špecifikám, najmä ak sa v ich právnej úprave stanovujú vnútroštátne licencie, ktoré treba získať navyše k vývoznej licencii Únie, alebo ak je vnútroštátna licencia podmienkou pre vydanie vývoznej licencie Únie. Okrem toho by sa vzhľadom na realizované investície mohlo zdať kontraproduktívne úplne zrušiť ich vnútroštátne systémy a nahradiť ich centralizovaným systémom EÚ.

Z tohto dôvodu útvary Komisie začali realizovať štúdiu uskutočniteľnosti, v ktorej sa okrem iných aspektov digitalizácie bude analyzovať a skúmať zdôvodnenie projektu vývoja „hybridného“ rozšírenia systému ICG na účely vývozu, čím by sa centralizovali funkcie, ktoré poskytujú výhody digitalizácie, pričom ostatné prvky, ktoré sa lepšie riešia na úrovni členských štátov, by sa ponechali na vnútroštátne systémy (s možnosťou prepojenia).

Digitalizácia systému vývozných licencií si bude vyžadovať zmenu vykonávacích ustanovení nariadenia [nariadenie (EÚ) č. 1081/2012]. Ten istý nástroj by mal určiť aj vzťah medzi vývoznou a dovoznou licenciou, aby sa zabezpečila právna istota a vyhlo sa duplicite požiadaviek týkajúcich sa dokladov[19].

4.12. Materiálne a ľudské zdroje

Potreby týkajúce sa zamestnancov a zdrojov potrebných na vykonávanie nariadenia zostali počas vykazovaného obdobia vo väčšine členských štátov stabilné. V troch členských štátoch sa ľudské zdroje zvýšili v reakcii na rastúce politické a administratívne potreby a v ďalších dvoch členských štátoch sa potreby zvýšili, ale zatiaľ sa ich nepodarilo uspokojiť prijatím potrebných pracovníkov (jeden z týchto členských štátov uviedol pandémiu ochorenia COVID-19 ako dôvod zdržania pri prijímaní ďalších zamestnancov). Tri členské štáty uviedli, že ich potreby sa z dôvodu nižšieho počtu vývozných licencií znížili (ako príčina poklesu sa opäť uviedla pandémia ochorenia COVID-19).

5. ZÁVERY A NEVYRIEŠENÉ OTÁZKY

Na základe spätnej väzby, ktorú členské štáty poskytli za vykazované obdobie 2018 – 2020, možno konštatovať, že nariadenie funguje dobre, pokiaľ ide o dosahovanie jeho cieľov, a členské štáty ho vnímajú ako veľmi dôležitý právny nástroj na boj proti nedovolenému obchodovaniu s tovarom kultúrneho charakteru.

Rovnako ako v predchádzajúcich správach bola administratívna spolupráca a komunikácia medzi orgánmi zodpovednými za uplatňovanie nariadenia v rámci Únie identifikovaná ako jedna z hlavných oblastí, v ktorej možno zlepšiť vykonávanie.

Rozdiely vo výklade určitých ustanovení nariadenia, a najmä rozsahu kategórií tovaru kultúrneho charakteru a kľúčového pojmu [kde sa tovar] *„definitívne nachádza“* (na základe čoho sa určuje, ktorý členský štát je príslušný na vydanie vývoznej licencie), boli takisto identifikované ako možné prekážky jednotného vykonávania nariadenia.

Niekoľko členských štátov takisto poukazuje na to, že prahové hodnoty nie sú vhodne prispôsobené miestnym cenám a trhom a keďže sú príliš vysoké, vylučujú z rozsahu pôsobnosti a ochrany, ktoré nariadenie poskytuje, mnohé predmety kultúrnej hodnoty, ktoré sú podľa ich právnych predpisov označené za národné kultúrne bohatstvo.

[19] V dvoch členských štátoch možno v skutočnosti vnútroštátne dovozné licencie alebo osvedčenia udeliť na požiadanie (v prípade dočasného dovozu), takže dovozcovia tovaru kultúrneho charakteru by boli oslobodení od povinnosti získať a predložiť vývoznú licenciu EÚ colnému orgánu, keď sa príslušný tovar vracia do tretej krajiny pôvodu.

Napokon členské štáty opätovne potvrdili ochotu zmeniť systém papierových vývozných licencií na elektronický systém bez dokumentov v papierovej forme. Domnievajú sa, že digitalizácia vývozných licencií uľahčí hospodárskym subjektom plnenie formalít, urýchli vybavovanie žiadostí, zlepší overovanie pôvodu príslušnými orgánmi a zlepší účinnosť a efektívnosť colných kontrol.

6. PRÍLOHY

Tabuľka 1. Štandardné povolenia vydané členskými štátmi

Členský štát	Rok			2018 – 2020	Podiel z celkového počtu v %
	2018	2019	2020		
BE	340	352	181	873	1,98 %
BG	0	1	0	1	0,00 %
CZ	12	96	2	110	0,25 %
DK	59	61	24	144	0,33 %
DE	1 368	1 387	931	3 686	8,35 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	16	17	11	44	0,10 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	1 694	1 838	2 185	5 717	12,95 %
FR	3 064	2 990	1 841	7 895	17,89 %
HR	19	9	14	42	0,10 %
IT (1)	67	99	87	253	0,57 %
CY	2	5	2	9	0,02 %
LV	0	1	0	1	0,00 %
LT (2)					0,00 %
LU	6	3	1	10	0,02 %
HU	4	9	1	14	0,03 %
MT	0	19	7	26	0,06 %
NL	368	289	218	875	1,98 %
AT	858	702	371	1 931	4,37 %
PL	58	9	2	69	0,16 %
PT	385	396	582	1 363	3,09 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	16	16	20	52	0,12 %
SK	11	12	5	28	0,06 %
FI	7	1	0	8	0,02 %
SE	134	70	33	237	0,54 %
UK	8 351	8 177	4 222	20 750	47,01 %
Spolu	**16 839**	**16 559**	**10 740**	44 138	100,00 %

(1)

2018	2019	2020
Vývozné licencie na trvalý vývoz 64 Vývozné licencie na dočasný vývoz 3	Vývozné licencie na trvalý vývoz 94 Vývozné licencie na dočasný vývoz 5	Vývozné licencie na trvalý vývoz 85 Vývozné licencie na dočasný vývoz 2

(2) Štatistické údaje nie sú k dispozícii.

Tabuľka 2. Špecifické otvorené povolenia v obehu

Členský štát	Rok			2018 – 2020	Podiel z celkového počtu v %
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	555	965	828	2 348	61,34 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	0	0	0	0	0,00 %
FR	4	1	2	7	0,18 %
HR	0	0	1	1	0,03 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)				0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	0	0	0	0	0,00 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	336	394	394	1 124	29,36 %
AT	0	0	1	1	0,03 %
PL	6	15	15	36	0,94 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	0	1	1	0,03 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	–	–	–	0	0,00 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
UK	146	142	22	310	8,10 %
Spolu	1 047	1 517	1 264	3 828	100,00 %

(1) Štatistické údaje nie sú k dispozícii.

Tabuľka 3. Všeobecné otvorené povolenia v obehu

Členský štát	Rok			2018 – 2020	Podiel z celkového počtu v %
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	4	1	0	5	0,29 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	50	50	50	150	8,69 %
DE	228	286	281	795	46,03 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	2	10	2	14	0,81 %
ES	233	252	90	575	33,29 %
FR	**0**	0	0	0	0,00 %
HR	3	0	0	3	0,17 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)	0	0	0	0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	14	1	0	15	0,87 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	0	0	0	0	0,00 %
AT	0	0	0	0	0,00 %
PL	12	11	8	31	1,80 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	38	38	37	113	6,54 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	9	9	8	26	1,51 %
UK	0	0	0	0	0,00 %
Spolu	**593**	**658**	**476**	**1 727**	**100,00 %**

(1) Štatistické údaje nie sú k dispozícii.

Tabuľka 4. Odmietnuté žiadosti o vydanie štandardného povolenia

Členský štát	Rok			2018 – 2020	Podiel z celkového počtu v %
	2018	2019	2020		
BE	0	2	0	2	0,46 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	2	1	0	3	0,69 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	0	0	0	0	0,00 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	82	72	116	270	61,93 %
FR	**0**	0	0	0	0,00 %
HR	0	0	0	0	0,00 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT (1)				0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	50	41	42	133	30,50 %
MT	2	0	2	4	0,92 %
NL	0	0	1	1	0,23 %
AT	1	1	3	5	1,15 %
PL	**0**	**0**	**0**	0	0,00 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	1	1	2	0,46 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
UK	7	7	2	16	3,67 %
Spolu	**144**	**125**	**167**	436	100,00 %

(1) Štatistické údaje nie sú k dispozícii.

Tabuľka 5. Prípady porušenia/nedodržania predpisov

Rok	Počet členských štátov so zaistením tovaru	Celkový počet prípadov porušenia predpisov
2018 (1)	12	117
2019 (2)	12	84
2020 (2)	8	52
Spolu		**253**

(1) Jeden členský štát neposkytol údaje.
(2) Dva členské štáty neposkytli údaje.